

han ikke behøver at modtage en Bodegaard eller støtte den ædle Hesteavl ved at modtage fuldblods eller halvblods Heste, men at han kan faa Penge hos Selskabet. Jeg beder den højtærede Minister undersøge — jeg skal give ham vedkommende Nummer af „Berlingske Tidende“ —, hvorledes vedkommende Kollektør kan blive i Stand til at udbetale rede Penge, jeg antager, det kan oplyses ved Vidneudsagn. De maa huske paa, at dette Lotteri, efter hvad Skrivelsen udviser, skulde laves til Fordel for den ædle Hesteavl, og denne kan umulig være tilfreds med, at Clauson-Kaas giver Pengegevinster. Jeg haaber, dette maa blive undersøgt, da det har nogen Interesse med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Landbrugslotteriet kan beholde sin Bevilling eller ej. Der staar udtrykkelig i Bevillingen, at det skal være de i Bevillingen omhandlede Landbrugs-genstande, der vindes, og ikke rede Penge.

Den højtærede Handelsminister erklærede i en lille Tale, der viste, at de parlamentariske Børnesko har han traadt: Bare rolig, Ro, den store Ro, det er det, vi trænge til. Jeg er vis paa, at hvis jeg havde spurgt en af de store Bankers Direktører, vilde han have sagt med samme Stemme: Rolig. Jeg er vis paa, at hvis jeg havde spurgt Højesteretssagfører Alberti, vilde han have sagt: Rolig. I Dag behandles Margarinefabrikken i „Social-Demokraten“, og en Arbejder skriver: Rolig, der maa ikke tales, den Sag er afgjort, den kommer kun os selv ved. Jeg tror i Virkeligheden, at det er et noget farligt Forhold, at sige dette „Rolig“ overalt. Det økonomiske Liv er saa vigtigt, at det maa underkastes Kritik, hvad enten det er et Aktieselskab, der er startet af rige Folk, eller et Aktieselskab, der er startet af fattige Folk — naar det er fattige Folk selvfølgelig saa meget mere, hvad det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds sikkert indrømmer —, thi hvad der er sket her i Aar, er i Virkeligheden af den Art, at en stor Del af Erhvervslivet er bleven lammet, og store Dele af den bredeste Middelstand har man frarøvet deres Penge, og man maa saa ikke en Gang paa denne Middelstands Vegne gøre nogle Bemærkninger! Jeg ved, at enhver, selv det haardeste Menneske, vilde ikke forhindre sin Gris i at skrike, naar han slagter den, men den højtærede Handelsminister vil binde den for Munden.

Jeg har lovet at være og har ogsaa i min Tale været saa forsigtig, at den ikke kunde bruges til at gøre Uro med, ikke

bruges til Baisse eller Hausse, ikke til nogen af den Art Ting, og den højtærede Handelsminister vil ogsaa med det Kendskab, han har til Forholdene, indrømme, at den var lagt overordentligt hensynsfuldt an. Men selvfølgelig, tale maa jeg.

Der er sagt til mig, hvorfor jeg vilde indlade mig paa altid at staa og sige: Den skal skydes, og den skal hænges. Det er ikke behageligt, det indrømmer jeg, og det vil jeg heller ikke gøre i Længden. For det første virker det ikke, og for det andet holder jeg ikke af det, thi det ligger ikke for mit Temperament. Men jeg kommer til at tænke paa en Ting, som den klerikale konservative Forfatter Joseph de Maistre siger om Bøddelen: Alle Mennesker sky Bøddelen, men Bøddelen er Statens yderste Grund, ultima ratio, han er dog den sidste Tilflugt, han er alligevel en Hædersmand, der i sin røde Kappe skal sidde ved min Side. Saaledes er den Gerning, der hverken er behagelig for den, der gør den, eller for andre, undertiden nyttig, og derfor maa man undertiden hædre Folk, selv om de tage den røde Kappe paa, eller rettere sagt, man maa ikke sky dem, det var det, jeg mente.

Jeg vender mig nu til den højtærede Finansminister. Den højtærede Finansminister var en Smule pikeret over, at jeg havde kaldt ham et spidset Blyant og et Stykke ubeskrevet Blad i finansiel Henseende. Den højtærede Finansminister er formentlig henved 40 Aar gammel og er for saa vidt ikke ubeskreven, men jeg synes, der ikke er Grund til at være pikeret over mine Ord, thi jeg vilde virkelig ønske, at jeg kunde sige det samme om Finansministerens Kolleger.

Jeg skal ikke dømme den højtærede Finansminister efter hans Tale. Det at kunne holde en geläufig Tale er i og for sig ikke Tegn paa, at en Mand er praktisk dygtig i den Ting, han har med at gøre. Jeg har hørt meget store Agitatorer holde store Taler uden at have Begreb om det, de talte om, og dog talte de, som om de forstod alt i Verden. Jeg skal som sagt gentage overfor den højtærede Finansminister, som jeg vil gentage overfor Dem alle, at „a fair trial“ skal han have, og jeg haaber, det ikke behøver at være altfor mange Aar, at den højtærede Finansminister skal være paa Prøvelsens Bænk.

Den højtærede Minister kom med forskellige Oplysninger. For det første, at der var intet solidarisk Ansvar mellem Bankerne — det troede jeg —, for det andet, at Laanebanken virkelig giver $\frac{1}{2}$ pCt.